

THƯ TAIZÉ 2011

Viết từ Chilê

NIỀM VUI

Cuộc sống của bạn, chính là có được niềm vui trong tâm hồn. Đừng buồn nữa!¹

Đó là lời mời gọi của một người tín hữu sống vào thời rất lâu trước Chúa Kitô, và vẫn còn được gửi tới chúng ta hôm nay.

Trong cuộc sống, chúng ta phải trải qua thử thách, đau khổ, đôi khi kéo dài một thời gian. Nhưng chúng ta vẫn luôn luôn mong muốn tìm lại được nguồn vui sống.²

Nhưng niềm vui đến từ đâu ?

Niềm vui phát xuất do việc chúng ta ngạc nhiên trước một cuộc gặp gỡ, một tình bạn lâu năm, một sáng tạo nghệ thuật, hay một vẻ đẹp trong thiên nhiên...

Tình yêu mà chúng ta cảm nhận được, đã làm nảy sinh một niềm hạnh phúc dần dần lấp đầy tâm hồn chúng ta.³

Khi đó, chúng ta buộc phải lựa chọn sống niềm vui.

Đôi khi những người sống trong cảnh nghèo nàn thiếu thốn, lại có khả năng có một

niềm vui sống rất tự nhiên, một niềm vui chống trả lại mọi nỗi thất vọng.⁴

Kinh Thánh nhiều lần mời gọi chúng ta đón nhận niềm vui, và mỗi lần như vậy đều cho ta thấy đâu là cội nguồn của niềm vui. Niềm vui đó không chỉ lệ thuộc những hoàn cảnh thoáng qua, nhưng là sự tín thác vào Thiên Chúa: "Hãy vui lên trong Chúa, tôi nhắc lại một lần nữa, anh em hãy vui lên..., Thiên Chúa đã gần đến."⁵

Đức Kitô không đến để thiết lập một tôn giáo cạnh tranh với các tôn giáo khác. Trong Ngài, Thiên Chúa đã chia sẻ thân phận loài người chúng ta, để mỗi người biết rằng mình được yêu thương bằng một tình yêu vĩnh cửu, và như thế, họ tìm được niềm vui trong sự kết hiệp với Thiên Chúa. Tin vào Ngài, nhờ đó con mắt chúng ta sẽ mở lớn hơn để nhìn thấy tất cả những gì là con người, chẳng hạn tình yêu người mẹ dành cho con mình, sự tận tâm của những người chăm sóc bệnh nhân... trong những cử chỉ quảng đại đó, có sự hiện diện của đức Kitô, đôi khi người ta không nhận ra.⁶

Đức Kitô đã canh tân tận nền tảng bản tính con người đem lại cuộc mới, chính Ngài đã sống và chiến đấu để trung thành với cuộc sống mới đó. Buổi tối trước khi bị bắt, Ngài đã bẻ bánh và công bố những lời mầu nhiệm: "Này là Mình Thầy, sẽ bị nộp vì các con"⁷. Thực vậy, Ngài là "Lời trở thành xác phàm"⁸. Từ cái chết bất công Ngài chịu, ngài đã biến thành cuộc trao ban sự sống của Ngài. Sống lại từ cõi chết, Ngài đã thổi hơi trên các môn đệ để thông ban Thánh Thần cho họ, sự sống của chính Thiên Chúa.⁹

Niềm vui của đức Kitô phục sinh, được Thánh Thần đặt vào tận thâm sâu trong con người chúng ta. Niềm vui đó ở nơi chúng ta không phải chỉ những lúc mà mọi sự trở nên dễ

¹ Xc. Hc 30,22-23. Vào thế kỷ II, một người kitô hữu tên là Hermas cũng viết như sau: "hãy mặc lấy niềm vui... những ai rũ bỏ nỗi buồn và mặc lấy niềm vui, người đó sẽ sống cho Thiên Chúa"

² Điều đưa cuộc sống con người đến chỗ thành toàn, không phải là những thành tích ngoạn mục, nhưng là niềm vui thanh thoát ở tận đáy tâm hồn. Mọi cuộc sống đều bất toàn, phân mảnh, đau khổ... những điều đó sẽ không hết đâu, nhưng không dập tắt niềm vui thanh thoát này.

³ Nhà thần học Alexandre Schememann (1921-1983), viết trong nhật ký: "một niềm vui về điều gì đó không rõ rệt, nhưng dù sao cũng là niềm vui. Niềm vui về sự hiện diện của Thiên Chúa và Ngài chạm vào tâm hồn mình. Kinh nghiệm về sự đụng chạm này, về niềm vui này (mà không ai lấy mất được, vì đã trở thành chính đáy sâu tâm hồn) sẽ định hướng cho tư tưởng, và hướng đi của cả cuộc đời".

⁴ Nhiều năm rồi, tôi vẫn nhớ đến những người mà tôi đã gặp tại Haiti trong những chuyến tháp tùng thầy Roger. Tại đất nước xinh đẹp này, cảnh bần cùng vẫn tồn tại. Tôi không thể quên những bà mẹ mà thường thường buổi sáng dậy không biết ngày hôm nay sẽ lấy gì cho con mình ăn. Nhưng đối với phần đông người Haiti, ngay cả trận động đất tháng Giêng 2010, cũng không thể làm cho họ giảm bớt niềm tin vào Thiên Chúa.

⁵ Pl 4, 4-5.

⁶ Xc. Mt 25,35-40.

⁷ Lc 22,19.

⁸ Ga 1,14.

⁹ Ga 20,22.

dàng. Cả khi đứng trước một trách nhiệm đòi hỏi cao, thì nỗ lực thi hành công việc đó cũng đem lại cho chúng ta niềm vui. Cả khi gặp thử thách, niềm vui đó cũng tiềm ẩn như chút lửa dưới tro tàn, không hề bị dập tắt¹⁰.

Qua lời chúc tụng, chúng ta lại làm cho chút lửa đó bùng lên trong chúng ta, và ngay lập tức, giây phút hiện tại lại toả sáng¹¹.

CẢM THÔNG

Lựa chọn vui sống không phải là chạy trốn những vấn nạn của cuộc sống. Ngược lại, niềm vui giúp chúng ta nhìn thẳng vào thực tại, ngay cả đau khổ.

Lựa chọn vui sống không thể tách rời khỏi lựa chọn liên đới với người khác. Nó làm tràn đầy chúng ta bằng một sự cảm thông vô bờ bến.

Thưởng thức niềm vui của Chúa, cho dù chỉ là một niềm vui nho nhỏ, cũng làm cho chúng ta trở thành những con người của hiệp thông. Thật là ảo tưởng nếu coi chủ nghĩa cá nhân như con đường dẫn tới hạnh phúc¹².

Chúng nhân của sự hiệp thông, điều đó giả thiết phải can đảm lội ngược dòng. Thánh Thần sẽ ban cho chúng ta trí tưởng tượng cần thiết để tìm ra cách thức làm thế nào chúng ta trở nên người thân cận của những ai đang đau

khổ, lắng nghe họ và để mình đụng chạm bởi những tình cảnh lầm than của họ¹³.

Theo bước chân đức Giêsu, con đường hạnh phúc của chúng ta được thực hiện qua việc trao ban chính mình, ngày qua ngày. Bằng cuộc sống đơn sơ giản dị, chúng ta có thể nói về tình yêu Thiên Chúa.

Ước gì các cộng đoàn chúng ta, các giáo xứ chúng ta, các nhóm bạn trẻ, càng ngày càng trở nên những nơi thể hiện lòng nhân từ bằng tình yêu và tin tưởng! Những nơi đón nhận nhau, ở đó chúng ta tìm cách hiểu biết và nâng đỡ nhau, ở đó chúng ta quan tâm đến những người yếu đuối, những người không thuộc nhóm bạn quen của chúng ta, những người nghèo hơn chúng ta.

Một trong những dấu hiệu của thời đại chúng ta, là sự quảng đại, sự quảng đại nơi rất nhiều người đang giúp đỡ những nạn nhân các thảm họa thiên nhiên. Làm thế nào để sự quảng đại đó có thể thúc đẩy xã hội chúng ta, đến tận những sinh hoạt thường nhật?¹⁴

¹⁰ Linh mục Basile Gondikakis, đan viện trưởng tại Mont Athos, diễn tả điều này bằng giọng văn thần bí đầy thi ca: "với tấm gương và sự trợ giúp của Đức Maria, mọi tâm hồn an tĩnh và trong suốt, sẵn sàng đón nhận Thánh ý Thiên Chúa, đều có thể trở nên Mẹ Thiên Chúa tùy theo ân sủng: hoài thai và hạ sinh một niềm vui nho nhỏ vượt lên trên cái chết."

¹¹ Trước cuộc vượt qua, đức Giêsu nói với các môn đệ: "cả anh em nữa, lúc này anh em đang buồn sầu, nhưng thầy sẽ gặp lại anh em và lòng anh em sẽ vui mừng, và không ai lấy mất được niềm vui của anh em." (Ga 16,22)

¹² Triết gia Do Thái Martin Buber (1878-1965) viết: "sự kiện Anh gặp tôi, đó là do ân sủng chứ không phải là do tôi tìm kiếm Anh. Nhưng việc tôi gọi Anh, tôi ngỏ lời với Anh, là lý do cần bản cho sự hiện hữu của tôi, làm cho tôi hiện hữu... Tôi trở thành chính bản thân tôi, do Anh. Tôi trở thành tôi vì tôi gọi Anh là Anh. Suốt cả cuộc đời đích thực là một cuộc gặp gỡ".

¹³ Một vị thánh người Chilê, thánh Alberto Hurtado (1901-1952), được đức Benedictô XVI phong thánh năm 2005. ngài là một linh mục dòng Tên, rất được sùng kính tại quê hương này vì đã hiến thân cho người nghèo. Trước kia, ngài thuộc tổ chức "các mái ấm của Chúa Kitô", nơi tiếp đón những người vô gia cư, những trẻ em, phụ nữ, những người gặp hoàn cảnh khó khăn. Câu hỏi dẫn đạo cho cuộc sống và công việc của ngài là: trong hoàn cảnh của tôi, đức Kitô đã làm gì? Năm 1947, ngài đã viết về những người được uỷ thác cho ngài: "điều trước tiên phải làm, là yêu thương họ, yêu thương họ đến nỗi không thể chịu đựng nổi trước những khổ đau của họ... sứ vụ của tôi không giới hạn vào việc an ủi họ bằng những ngôn từ đẹp đẽ, rồi để mặc họ, trong khi tôi cứ bình thản ăn uống và không thiếu thứ gì. Những đau khổ của họ phải làm cho tôi đau đớn... yêu thương họ để làm cho họ được sống. Để cuộc sống con người được phát triển nơi họ, để lý trí họ được mở ra và họ không phải là những người nằm bên vệ đường. Nếu chúng ta yêu thương họ, chúng ta biết phải làm gì cho họ. Họ sẽ trả lời thế nào. Vâng, một phần..., không điều gì được thực hiện với tình yêu mà lại mất đi."

¹⁴ Trong chuyến viếng thăm nước Anh, đức giáo hoàng Benedictô XVI đã kêu gọi: "thế giới đã chứng kiến những nguồn tài nguyên lớn lao mà các chính quyền có được, khi họ giải cứu các tổ chức tài chính được coi là "quá to lớn nên không thể bị thất bại". Không thể nghi ngờ rằng việc phát triển con người toàn diện nơi các dân tộc trên thế giới là điều không kém quan trọng: đó là một công việc đáng để thế giới quan tâm,

Trong một số tình huống khẩn thiết, cần phải có sự trợ giúp vật chất, nhưng như thế thì chưa đủ. Điều quan trọng, là trả lại công bằng cho những người chịu thiệt thòi¹⁵.

Các Kitô hữu Nam Mỹ nhắc nhở : cuộc chiến chống nghèo đói là một cuộc chiến cho sự công bằng. Sự công bằng trong những mối tương quan quốc tế, chứ không phải chỉ là cứu trợ¹⁶.

Chúng ta phải học để biết cách vượt qua sự sợ hãi. Tất cả chúng ta đều có phản ứng tự vệ, tức là muốn được sống trong bình an bất kể người khác chịu thiệt thòi. Và dường như điều đó đang nổi bật trong thời đại chúng ta, khi mà cảm giác bất an đang càng ngày càng gia tăng. Làm thế nào khuất phục được sự sợ hãi đó ? Chẳng phải là đến gặp gỡ người khác, ngay cả gặp gỡ những người mà có vẻ như là một đe dọa cho chúng ta hay sao ?

Di dân cũng là một dấu chỉ khác của thời đại. Thường người ta coi di dân như một mối nguy hiểm, nhưng lại là một thực tế không thể đảo lộn và đang định hình cho tương lai¹⁷.

và thực sự là một điều "hết sức quan trọng nên không thể để thất bại".

¹⁵ Không phải bạn cho người nghèo tài sản của bạn, nhưng bạn chỉ trả lại cho họ những gì thuộc về họ. Bạn chiếm đoạt những gì được ban cho tất cả mọi người để mọi người sử dụng. Trái đất này là của mọi người, chứ không phải của riêng người giàu, những một số người đã chiếm độc quyền nó, bỏ mặc những người đang kiến tạo trái đất này lại phải chịu thiệt thòi. Như vậy, là bạn đang trả nợ, chứ không phải là lòng quảng đại vô vị lợi". (thánh Ambrosio thành Milan, thế kỷ IV)

¹⁶ Trong văn kiện của Hội nghị Aparecida (tháng 5/2007), Giáo hội Công giáo Mỹ Latinh viết: "phục vụ cho công ích của toàn thể giới, là cố võ một qui định công bằng về kinh tế, tài chính và thương mại quốc tế. Cần khẩn cấp dỡ bỏ những món nợ nước ngoài để thúc đẩy đầu tư vào việc phát triển và chi tiêu xã hội. Trừ loại những qui định để dự đoán và kiểm soát những hình thức đầu cơ tư bản, nhằm cố võ một nền thương mại công bằng, giảm thiểu những rào cản bảo hộ do các thế lực đặt ra, bảo đảm giá cả phù hợp đối với nguyên liệu sản xuất của các nước nghèo và các quy định công bằng nhằm thu hút và điều tiết các khoản đầu tư và dịch vụ."

¹⁷ Dĩ nhiên, phải điều chỉnh việc di dân, không phải do sợ hãi người nước ngoài, nhưng mối quan tâm chính là việc hội nhập. Đối với những người di dân, điều ưu tiên là tìm được nơi ở và công ăn việc làm, học ngôn ngữ. Đối với quốc

Một dấu chỉ thời đại nữa là sự nghèo đói đang tăng dần ngay trong những xã hội giàu có, tại những xã hội này, nguyên nhân chính của cuộc sống bấp bênh là do người ta bị bỏ quên và sống cô đơn.

Sự tích trữ một cách vô độ của cải vật chất đang giết chết niềm vui. Tích trữ là do lòng tham. Hạnh phúc thì ở chỗ khác : bằng cuộc sống thanh đạm, làm việc không phải chỉ để tìm kiếm lợi nhuận nhưng là để cho cuộc đời mình có một ý nghĩa, chia sẻ với người khác, mỗi người có thể đóng góp vào việc kiến tạo một tương lai hoà bình. Thiên Chúa không ban cho chúng ta tinh thần sợ hãi, nhưng là tinh thần yêu thương và sức mạnh nội tâm¹⁸.

THA THỨ

Tin Mừng còn mời gọi chúng ta đi xa hơn nữa : công bằng phải mở rộng tới tha thứ, xã hội con người không thể tồn tại mà không có tha thứ. Tại nhiều vùng đất trên thế giới, vết thương lịch sử thực sự là sâu đậm. Chúng ta hãy dám chấm dứt những gì mà ngày hôm nay có thể chấm dứt. Như vậy, một tương lai hoà bình, đã được chuẩn bị trong con tim của Thiên Chúa, có thể được phát triển trọn vẹn.

Tin vào ơn tha thứ của Thiên Chúa không đồng nghĩa với việc bỏ quên lỗi lầm. Sứ điệp tha thứ không bao giờ được sử dụng để bỏ qua những bất công. Ngược lại, tin vào ơn tha thứ làm cho chúng ta được tự do hơn để nhận ra những lỗi lầm riêng của chúng ta, cũng như những lỗi lầm và bất công chung quanh chúng ta và trong thế giới. Trách nhiệm của chúng ta là phải điều chỉnh lại những gì có thể. Trên con đường gặp gỡ này, chúng ta gặp được một trợ lực cốt yếu: trong sự hiệp thông với Giáo hội, ơn tha thứ của Thiên Chúa lại được ban cho chúng ta.

Mỗi con người đều cần được tha thứ như cần cơm bánh hằng ngày¹⁹. Thiên Chúa luôn

gia tiếp đón, nhìn nhận quyền lợi đi đôi với bổn phận do đòi hỏi hợp lý. Trong bối cảnh đó, ơn gọi Kitô hữu chẳng phải là chứng tỏ bằng chính cuộc sống mình rằng sự sợ hãi người nước ngoài chỉ vì họ là người nước ngoài là điều phi lý hay sao ? Tiếp cận, tìm hiểu, có thể là bước đầu để vượt qua sự sợ hãi do thiếu hiểu biết nhau.

¹⁸ Xc. 2Tm 1,7.

¹⁹ Suzanne de Diétrich (1891-1981), là một nữ thần học Tin lành. Vào thời đầu của cộng đoàn

tha thứ cho họ, một cách vô điều kiện, "Ngài tha thứ mọi lỗi lầm chúng ta"²⁰. Mở rộng bàn tay và cầu nguyện, đó là cử chỉ rất đơn giản, diễn tả ước nguyện của chúng ta muốn đón nhận ơn tha thứ.

Khi chúng ta cầu nguyện với kinh Lạy Cha: "Xin tha thứ những xúc phạm của chúng con, như chúng con cũng tha ...", là ơn tha thứ của Thiên Chúa đã được ban cho chúng ta. Đó không phải là những lời đọc trên mây trên gió: có một điều gì xảy ra khi chúng ta cầu nguyện bằng những từ ngữ mà chính Chúa Giêsu đã dạy chúng ta. Và khi đó, chúng ta cũng sẵn sàng đến lượt mình tha thứ cho người khác và không kết án dứt khoát người khác khi họ xúc phạm đến chúng ta.

Đức Kitô đã phân biệt giữa con người và lỗi lầm của họ. Đến hơi thở cuối cùng trên thập giá, ngài cũng không kết án bất cứ ai. Ngài không giảm thiểu lỗi lầm, Ngài gánh vác nó nơi chính mình.

Có những tình huống mà chúng ta không thể tha thứ. Vết thương đã quá trầm trọng. Khi đó chúng ta hãy nhớ lại rằng sự tha thứ của Thiên Chúa không bao giờ thất bại. Đối với chúng ta, thường phải qua từng giai đoạn mà thực hiện sự tha thứ. Ước muốn tha thứ đã là

bước đầu tiên, ngay cả khi ước muốn này ngập chìm trong cay đắng.

Khi tha thứ, Thiên Chúa không chỉ xoá bỏ tội lỗi. Ngài còn ban cho sự sống mới trong tình bằng hữu với ngài, sự sống này không ngừng được sinh động bằng Thánh Thần.

Đón nhận và chuyển giao ơn tha thứ của Thiên Chúa, đó là con đường mà Đức Kitô đã mở ra. Chúng ta tiến bước trên con đường đó cho dù những yếu đuối và những thương tích của chúng ta. Đức Kitô không biến chúng ta thành những con người đã đạt tới đích.

Là những người nghèo của Tin Mừng, chúng ta, với tư cách là kitô hữu, không có tham vọng là những người tốt hơn người khác. Điều xác định chúng ta, là chúng ta lựa chọn thuộc về đức Kitô. Khi lựa chọn như thế, chúng ta muốn hoàn toàn lệ thuộc vào Ngài²¹.

Và tất cả chúng ta có thể khám phá ra điều này : sự tha thứ khi được đón nhận và trao ban, sẽ là nhân tố tạo nên niềm vui. Biết mình được tha thứ có thể là một trong những niềm vui sâu xa nhất, có sức giải thoát nhiều nhất. Đó là nguồn suối của bình an nội tâm mà đức Kitô đã muốn thông ban cho chúng ta. Sự bình an này sẽ dẫn đưa chúng ta đi xa hơn, toả chiếu trên những người khác và trên thế giới²².

Fr. Alois.

Taizé, bà đã khuyến khích thầy Roger và các anh em đầu tiên dừng ngại dấn thân suốt đời trong một cộng đoàn. Bà viết: "kitô hữu là người sống nhờ sự tha thứ, họ biết rằng mỗi ngày họ xúc phạm giới răn của Chúa, và mỗi ngày họ trở về với Thiên Chúa; Họ biết chắc chắn không suy suyển rằng chính Thiên Chúa sẽ là tiếng nói cuối cùng trong cuộc đời họ. Đức Kitô chăm sóc họ, chịu trách nhiệm về họ trước mặt Chúa Cha; Họ không chiến đấu một mình, Đấng mà họ gởi gắm cuộc đời mình, không bỏ rơi họ bao giờ. Sự bảo đảm của họ được xây dựng không phải trên cuộc sống đã qua của họ, nhưng hoàn toàn trên chính Thiên Chúa, trên sự trung tín và tình yêu của Thiên Chúa được tỏ bày nơi đức Giêsu Kitô. Vì thế thành công của họ không làm họ mù quáng, thất bại không làm họ ngã quỵ. Họ luôn chối dậy vì họ không còn thuộc về chính mình mà là thuộc về một Đấng khác".

²⁰ Tv 103,3. trọn vẹn Thánh vịnh này ca tụng ơn tha thứ của Thiên Chúa. Ngôn sứ Isaia, trong một giai đoạn đen tối của lịch sử, nhắc nhở cho dân chúng rằng Thiên Chúa vẫn hằng tha thứ "Ta sẽ làm cho tội của người tan ra như làn khói, lỗi của người biến mất tựa áng mây..." (Is 44,22).

²¹ "Người kitô hữu không chỉ thuộc về đức Kitô như mọi người khác cũng thuộc về ngài. Người kitô hữu thuộc về đức Kitô nghĩa là : công trình mà đức Giêsu Kitô thực hiện trong thế giới cũng trở nên ý nghĩa cho hành động của họ, cuộc chiến mà đức Giêsu Kitô thực hiện chống lại bóng tối cũng là lý do để, đến lượt mình, họ dấn thân" (Karl Barth 1886-1968).

²² Séraphin de Sarov, đan sĩ người Nga thế kỷ XIX (1759-1833), đã viết: "nếu bạn tìm được sự bình an nội tâm, thì hàng ngàn người quanh bạn sẽ được giải thoát."